

gewaaide deur van de porceleinkast, hij ziet haar warme, zonnige gezicht naar zich toegewend, hij hoort het fluisteren van haar stem. —

Zijn blonde kind! Nu gaan zijn gedachten terug, door al die vale huwelijkjaren heen, door al die jaren van gesmoord verlangen, naast die stugge, die nimmer-ontroerde Loftingsche die op haar vijf en twintigsten jaar al een matrone was, die alles wat ooit in hem opborrelde aan zieleleven terstond neutraliseerde, die hem nooit bestreed, en nooit verweet, en nooit begreep. Voor alles vond zij aanstonds de geijkte woorden, langs al zijn liefhebberijen ging zij heen, beschaafd aanvaardend, en toen hij zijn pogingen staakte, om zich aan haar te openbaren, aanvaardde zij ook dat als een vanzelf sprekend feit. — Maar tusschen hen in, dat blonde kind, dat opgroeïend tot jonkvrouw, hem omringde met haar gracie met haar haast moederlijke teederheid, dat kind, hij weet nu opeens waarom alleen hij zich heeft laten kooien in Loftinge. — Aandoeningsloos heeft zij hem dat kind gelaten, zij voedde het op in de vormen, in alle precisie, maar stond zonder moeite haar gevoelswarmte aan haar vader af, omdat zij daar geen behoefte aan had. Alleen toen het Loftingsch decorum daden eischte, had zij die onverbiddelijkheid getoond, waar zij nooit mee liet spelen, wanneer het zaken gold der notabiliteit. — En zoo was Clara dan niet naar Leiden gaan studeeren, maar aan Tervooren verloofd. —

In den door deze razende rit ervaren opleving van zijn eigenlijke persoonlijkheid en vrijheid, worden zijn gedachten driftig, hoe langer hoe driftiger. Het mag niet, bij God het mag niet. Hij mag zijn kind niet offeren voor het beetje levensvreugde, dat hem nog restte. Zijn kind mag niet langer versterven in het Loftingsche graf. Hij zal met haar reizen, hij zal al zijn verzamelingen verkoopen, hij zal zijn betrekking neerleggen hij zal breken met Loftinge, en wat, wanneer hij Loftinge afknipt is hem dan nog zijn matrone waard? — Is er ooit een oogenblik geweest van teederheid, een oogenblik, waarin ze niet een openbaring, een hartekreet terugleidde naar „conversatie?” Wat heeft ze ooit geweten van zijn hunkering naar een ander leven, van zijn verlangen naar kunst, naar carrière, van zijn studies in het gemeenterecht, die hem, nu ja zijn decoratie hadden gebracht, maar nooit de zoo verhoopte politieke loopbaan, het loskomen van Loftinge? —

De wagen is nu merkbaar gestegen, hij is nu op den zeedijk. En het is alsof, nu daar die lichte, doorschijnende blauwheid om hem heen komt, nu daar die rimpelige gespierde vloed langshem heen zuigen, als trokken er harten onder den bijna albasten huid van het water, het schijnt alsof hij hoe langer zoo meer de kracht in zich voelt rijpen om zich vrij te denken uit zijn dagelijks bestaan. Er breekt een mildheid in hem open, een lieflijk vergezicht van herinneringen, als hij zijn oogen laat baden in het azuur van den hemel, die aan den einder samenvloeit met de zee, — daar waar de melkwitte zanden zijn, zoodat men meent, dat er zilververlichte eilanden